

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. JUDr. Lubomírem Hlavatým, advokátem se sídlem Bílinská 1, Ústí nad Labem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 7. 2005, č. j. 14 Az 434/2004 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Lubomíra Hlavatého **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 8. 2004, č. j. OAM-2439/VL-10-15-2004 rozhodl žalovaný tak, že stěžovateli se z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), azyl neuděluje, a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti citovanému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud výše označeným usnesením podle ust. § 46 odst.1 písm.a) s. ř. s. odmítl. V odůvodnění krajský soud konstatoval, že žaloba neobsahuje žádné žalobní body, přitom tento nedostatek by bylo

možno zhojit pouze ve lhůtě k podání žaloby; tak se však nestalo, tento nedostatek je neodstranitelný, a proto nelze v řízení pokračovat.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a ž d) zákona č. 150/202 Sb., soudní řád správní (dále s. ř. s.), konstatuje, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s právním řádem; přitom shledává pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o azylu. Konstatuje, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu na Ukrajinu, kde mu hrozí nebezpečí z politických důvodů. Požaduje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti opět shrnul důvody, které uplatnil v řízení o udělení azylu a opětovně konstatuje nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především předesílá, že v případě odmítnutí návrhu krajským soudem přísluší mu v kasačním řízení přezkoumávat toliko to, zda krajský soud nepochybil, odmítl-li žalobu, aniž se jí zabýval věcně; nepřísluší mu však zabývat se tím, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, resp. zabývat se důvody relevantními pro udělení azylu. V případě stěžovatele tak připadá v úvahu pouze uplatnění stížního důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 8. 2004, č. j. OAM-2439/VL-10-15-2004, které bylo stěžovateli doručeno dne 8. 9. 2004 nebyl stěžovateli udělen azyl. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel podal žalobu, ve které uvedl, že rozhodnutí správního orgánu je v celém rozsahu nezákonné, pro porušení ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zák. č. 71/1967 Sb. a dále pro porušení ust. § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 a 5 cit. zákona. Další důvody stěžovatel hodlal uvést až poté, kdy se seznámí s celým obsahem spisového materiálu; avšak již tak neučinil.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že soud v přezkumném řízení je vázán žalobními body, přičemž není povinen, ale ani oprávněn, dovozovat za žalobce jakákoliv tvrzení, což platí zejména pokud jde o rozsah napadení správního rozhodnutí, vymezení namítaných důvodů jeho nezákonnosti a odůvodnění v žalobě uváděných tvrzení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu v tom, že podání žalobce postrádá zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., když se žalobce omezil v podstatě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím a s citací zákonných ustanovení jimiž odůvodňoval nezákonnost vydaného správního rozhodnutí, aniž však uvedl konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve lhůtě dle § 71 odst. 2 s. ř. s., v níž tak učinit mohl, podání nedoplnil tak, aby mohlo být projednáno, podání nadále trpělo vadami, které bránily meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí. Soudu proto nezbylo, než žalobu odmítnout.

Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. umožňuje tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Obsahové náležitosti

předpokládané žaloby jsou upraveny jednak obecně ustanovením § 37 odst. 2 s. ř. s., určujícím formu žaloby, a odst. 3 téhož ustanovení, podle kterého z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno, a jednak § 71 odst. 1 s. ř. s., kdy žaloba kromě uvedených obecných náležitostí podání musí obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známi, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a konečně návrh výroku rozsudku. Ze žalobních bodů, jejichž nedostatek byl důvodem pro odmítnutí stěžovatelovy žaloby, přitom musí být zřejmé důvody jeho přesvědčení, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto jeho tvrzení musí být náležitě odůvodněno.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu vyzve usnesením podatele k opravě vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. V případě stěžovatele však krajský soud nemohl dle uvedeného ustanovení postupovat, neboť zde se nejednalo o podání, jehož vady by bylo možno ještě ve stanovené lhůtě odstraňovat, neboť podání neobsahovalo žádný žalobní bod. Zcela pominuty zůstaly především skutkové důvody, ačkoli podle písm. d) ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. musí být právě z nich patrné, z jakých i skutkových důvodů považuje stěžovatel napadený výrok rozhodnutí za nezákonné. Odkaz na spisový materiál vztahující se k žádosti o azyl se jeví jako naprosto nedostatečný úkon stěžovatele, neboť úkolem soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví není vyhledávat jednotlivá tvrzení účastníků v různých částech správního spisu a ve vztahu k tomu pochybení správního orgánu v předcházejícím řízení, nýbrž přezkoumávat konkrétní kroky, na něž účastník řízení ve své žalobě poukáže a které specifikuje. Je to jeden ze základních rozdílů mezi přezkumem správním, kdy např. podle § 59 správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu a je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní, a řízením soudním, kde taková povinnost uložena není.

Nejvyšší správní soud neshledal za této situace v postupu krajského soudu žádnou nezákonnost; vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že Krajský soud v Ústí nad Labem nepochybil, když z důvodu nedoplnění žaloby, pro něž nebylo možno v řízení pokračovat, žalobu odmítl.

Ze všech uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s použitím ust. §120 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Soud stěžovateli pro toto řízení ustanovil zástupcem advokáta; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti společně s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. srpna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu